

FESTA DE LA MISTERIOSA LLUM – 2025

Parròquia del Carme de Manresa, 21-2-2025

Santíssima Trinitat - C

Sr. Rector d'aquesta Parròquia de la Mare de Déu del Carme,

...

Sr. Alcalde d'aquesta ciutat de Manresa,

Srs. Regidors,

Membres de l'Associació de la Misteriosa Llum,

Membres del Club Atlètic Manresa, entitat administradora de la festa de la Misteriosa

Llum d'aquest any,

Germans tots, fills estimats de Déu.

Celebrem amb gran solemnitat la festa de la Misteriosa Llum que va tornar l'esperança a la ciutat de Manresa, després d'un temps de foscor per l'entredit en què el bisbe va posar a la ciutat, degut a la controvèrsia sobre un transvasament de l'aigua del Llobregat a la conca del Cardener, afluent del mateix riu, el Llobregat. Interessos contraposats no feien possible la concòrdia ni trobar una bona solució per a tots. El prodigi de la misteriosa llum que va omplir aquest temple del Carme el 21 de febrer de 1345, però, va fer recapacitar totes les parts. El bisbe Miquel de Ricomà aixecà l'entredit que tant feia patir els habitants de la ciutat, ja que es veien privats dels sagraments de gràcia que alimentaven la seva ànima, tan necessaris per a ells com la mateixa aigua per al cos i per a les seves necessitats agrícoles, artesanals i sanitàries. L'entesa es va assolir i la construcció de la sèquia va fer possible que l'aigua pogués arribar, amb suau decaïment, a la part alta de la ciutat. Enmig de la foscor, doncs, va brillar la llum, i l'esperança va aparèixer en el cor de molts. El futur que restava reclòs es va esbadellar, obrint nous horitzons que, quasi set segles després, resten oberts.

La festa de la Misteriosa Llum d'aquest any s'esdevé quan tota l'Església celebra el Jubileu del 2025. Per una llarga tradició eclesial que es remunta fins al 1300, cada vint-i-cinc anys commemorem de manera especial el naixement del nostre Redemptor; per això, el Jubileu és un temps de gràcia, en què la misericòrdia del Senyor es vessa amb més abundància, si pot ser, en el cor de tots els qui sincerament la cerquen, per mitjà de la santa Mare Església. Per voluntat del sant pare Francesc l'esperança és el missatge central del Jubileu, amb el lema «Pelegrins d'esperança». Hem de reconèixer l'actualitat del tema de l'esperança quan tenim al davant un futur incert amb conflictes armats en molts llocs del món, també a Europa, i una cursa armamentista que denota la incapacitat d'entesa entre els homes. La incertesa sobre l'esdevenidor i la manca de fortalesa en el cor de les persones, afeblides pel relativisme i el subjectivisme, ens aboquen a una societat en què manca esperança, fins i tot en aquells que la representen, els joves. «Els, lamentablement, veuen com els seus somnis s'esfondren.» Solament vull assenyalar alguns signes preocupants, al meu entendre, de manca d'esperança: el buit interior que tenalla molta gent i la pèrdua del sentit de la vida. «Entre les expressions d'aquesta angoixa existencial poden esmentar-se, en particular, la dramàtica disminució de la natalitat, la disminució de les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada, la resistència, si no el refús, a prendre opcions definitives de vida, fins i tot en el matrimoni» (St. Joan Pau II, *Ecclesia in Europa*, 8). Hi ha massa por, perquè, en el fons, no es veu un futur obert i es viu massa en la

immediatesa i, per això, no hi ha el desig de transmetre la vida humana, tot i que aquest desig està «inscrit en el cos i en el cor dels homes i de les dones» (Francesc, *Spes non confundit*, 9).

Enmig de la nostra societat, amb les seves mancances i les seves virtuts, nosaltres avui tornem a contemplar «aquella llum resplendent, / tan gentil, tan clara i pura» que va obrir un llarg camí a recórrer. Va ser capaç de fer que tothom pogués mirar més enllà i posar-se en la senda del bé comú, del treball, de la saviesa, de la generositat, del compartir, de l'esforç; en una paraula, en el camí de l'autèntica fraternitat, que és l'única realitat que pot construir una societat veritablement humana. Providencialment, aquest any administra la festa de la Misteriosa Llum el Club Atlètic Manresa, que en la seva essència reclama valors i virtuts que ens poden il·luminar en el moment que ens toca de viure. Aquesta institució esportiva conrea l'atletisme, tant l'amateur com el federat. Aquesta pràctica esportiva està feta de treball personal, d'esforç, d'estratègia de grup, d'amistat i respecte, i, sobretot, d'esperança a aconseguir una millora en la marca personal i de l'equip, la qual cosa demana una virtut que està molt poc de moda: la paciència; sense oblidar l'acceptació del fracàs, per a poder continuar lluitant, esforçant-se i mirant al futur de manera esperançada. La lliçó dels qui practiquen l'atletisme és molt adient per a tots nosaltres, quan aquestes virtuts no són gaire presents en una societat que no valora com cal l'esforç, la paciència, la superació, el treball en equip; en una paraula, en un món en què manca esperança i es viu massa en la immediatesa, sense tenir una mirada profunda de futur.

Seguint en la contemplació d'aquella llum resplendent, no puc passar per alt que, venint de Montserrat, va entrar per la rosassa de l'església dels carmelites de la ciutat de Manresa, aquell 21 de febrer de 1345, separant-se en tres raigs que van eixir pels finestrals de l'absis, a la part nord. En la nostra tradició manresana interpretem en aquest fet prodigiós una afirmació de fe cristiana: l'únic Déu vertader en la Trinitat de persones, el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. Afirmació que ha acompanyat aquesta ciutat des dels seus inicis i que ha configurat una manera de pensar i de ser al llarg dels segles. Som en un tombant de la història, almenys respecte a la fe cristiana en aquesta terra nostra. La qual cosa no ens demana solament de tenir presents les arrels cristianes de Catalunya i de tot Europa, sinó sobretot i principalment de propiciar el trobament de cadascú amb el missatge i la persona de Jesús de Natzaret, a fi que sigui possible un veritable diàleg entre la cultura actual i la fe cristiana. En Jesucrist coneixem el Déu veritable i, en ell, també s'il·lumina el misteri que hi ha en el cor de tota persona, amb una dignitat i una llibertat que li provenen de Déu mateix.

Aquella única llum que es partia en tres raigs lluminosos i que va impressionar tant els manresans del segle XIV, ens parlava a ells i a nosaltres de quelcom importantíssim: som un «nosaltres». El jo, únic i irreplicable de tota persona, creada a imatge i semblança de Déu, solament aconsegueix la seva plenitud quan s'obre al «nosaltres». La fe cristiana ens parla, al mateix temps, de l'únic Déu i del «nosaltres» en Déu. La misteriosa llum ens continua convidant a anar més enllà del nostre «jo», que, quan es tanca en ell mateix, s'asfixia. En l'obertura i la donació a l'Altre, amb majúscula, Déu, i als altres, és on la persona humana troba el ple sentit de la seva existència. Un «nosaltres» sense fronteres, més enllà de races, llengües, procedències, cultures, tradicions, religions.

Estimats germans i germanes, en la segona lectura hem escoltat un fragment de la carta de sant Pau als cristians de Roma, en què l'Apòstol ens deia: *L'esperança no pot defraudar ningú*. Aquestes mateixes paraules són les que el sant pare Francesc posa com a inici i títol de la butlla amb la qual ha convocat aquest any jubilar. Acol·lim-les també nosaltres en aquesta festa de la Misteriosa Llum, com una invitació a cercar la veritable esperança, aquella que no mor mai, perquè posa la confiança en Déu, el qual en Jesucrist, sacrificat per nosaltres i ressuscitat d'entre els morts, ens ha manifestat que res no ens podrà separar del seu amor. Perquè, amb paraules del Papa, «tothom espera. Al cor de tota persona hi ha l'esperança com a desig i espera del bé, fins i tot ignorant el que el demà portarà [...]. Que el Jubileu sigui per a tots ocasió de revifar l'esperança» (1).

Que la misteriosa Llum d'aquell benaurat 21 de febrer de 1345, que va omplir d'esperança el cor dels manresans i manresanes, ens ompli també a nosaltres del do d'aquesta virtut tan necessària per a fer camí per aquest món, escampant el bé amb les llavors del Regne de Déu, vers el qual caminem i que és la meta de la nostra esperança cristiana. Que la Mare de Déu del Carme, venerada en aquest temple, intercedeixi per tots nosaltres, per les nostres famílies i per tots els qui viuen, estimen i treballen en aquesta ciutat de Manresa. Així sigui.